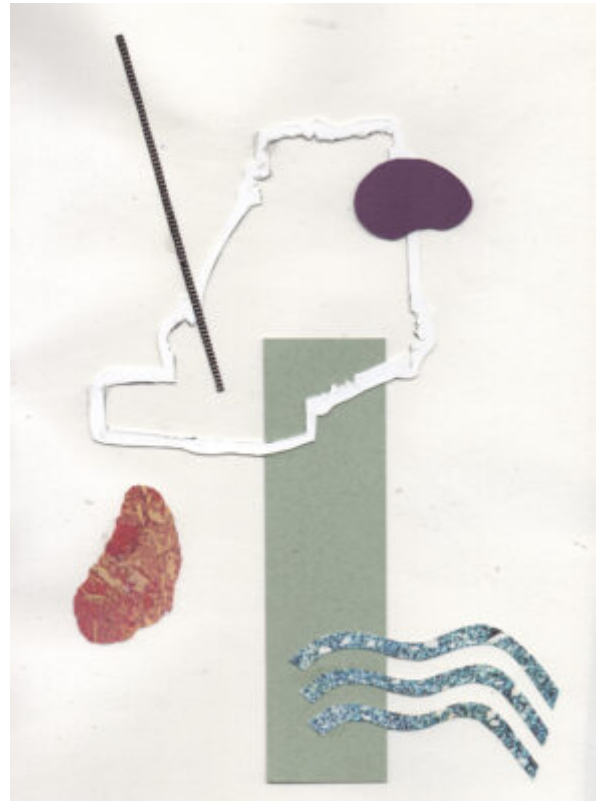

Katherine Mansfield. Diners, poder i llibertat

quaderndelesidees.press/diners-poder-i-llibertat/

23 de juliol de 2022

Els autors que no tenen força física per fer l'obra que voldrien fer sempre ens deixen una gran quantitat de textos menors: diaris, cartes, esbossos. És el cas de Katherine Mansfield, que va morir als trenta-quatre anys de tuberculosi. Si agafeu *Tots els contes* (Proa, 2019) i els llegiu per l'ordre en què els va escriure, tindreu una revelació. En llegeixes la primera obra, «En una pensió alemanya», i et dius: doncs mira, està bé. Llegeixes «Preludi» i et dius: caram, està molt bé. Quan agafes els últims textos, et dius: mare meva, aquesta dona és boníssima. Què hauria fet Katherine Mansfield si hagués viscut vint anys més? Naturalment no ho sabrem, però obres com «Preludi», que es qualifiquen de relats però són esbossos de novel·la, apunten obres mestres.

Imatge superior i de capçalera d'Imanol Buissan.

La vida de la vida és una selecció de dietaris i cartes de Mansfield feta per Marina Porras i traduïda per Marta Pera Cucurell que trobareu a Angle Editorial. Porras també hi fa un esbós biogràfic fondo i llegidor en què ubica els diversos textos en els vaivens de la vida de l'autora. La gràcia del llibre és aquesta: anar veient l'efecte de la malaltia en una animeta sensible i ambiciosa que es troba impotent. Veure l'efecte en l'obra i en els vincles, sobretot amb el marit (potser per això, de cara a la reedició, es podria incloure un paràgraf biogràfic a l'inici de cada bloc).

A *La vida de la vida* hi trobem el gran tema de l'autora: la desconfiança cap a la imatge que té de si mateixa. Arran d'una lectura de Hamlet, Mansfield hi escriu: «Tots comencem actuant, i com més a prop ens trobem del que seríem, més perfecta és la simulació. Finalment arriba el moment en què ja no actuem». La cita m'ha fet pensar en un dels moments més pertorbadors de «Preludi», quan una tia conca escriu una carta a la seva mare i el seu jo real diu a l'autora de la carta que és falsa, estúpida, i que li fa fàstic. La desconfiança cap a un mateix ve sempre de la desconfiança en les pròpies paraules. Rebecca Solnit ens diria que això és per la falta de credibilitat que el sistema ha donat a la veu de les dones.

Hi ha això, naturalment, però hi ha més. Hi ha la importància excessiva que hem donat a l'amor. En una entrada al dietari de joventut, Mansfield ho diu clar: l'aspiració constant a l'amor ha deixat les dones impedides. Tot el que ella necessitava eren diners, poder i llibertat. Aquest era el seu ideal quan era jove i se sabia saludable i talentosa. Poc després va posar-se malalta i va sentir-se vulnerable i necessitada de tota l'atenció. En cert sentit recorda a Kafka; no saps mai on acaben ells i on comença la malaltia, on acaben les frases al·legòriques i on comencen les frases mal ajustades a causa del seu desajust intern. Ara bé; igual que Kafka, si afluiques les defenses i et deixes portar al seu món, ja no en trobes la sortida.

Mansfield volia diners, poder i llibertat i va tenir amor i malaltia, que combinats expliquen aquesta prosa alhora forta i trencadissa. Una prosa que fa plorar de tan meravellosa quan retrata, per exemple, escenes de nens. Aquest efecte meravella només s'aconsegueix recollint al mateix temps els aspectes físics i espirituals que hi ha en cada cosa. Sense la malaltia hauria fet altres obres, més semblants al primer recull de converses cruels i astutes i poderoses, però no hauria fet plorar ningú explicant com uns nens peixen gatets o com s'acomiaden solemnement d'una casa buida.

Anna Punsoda

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avís legal i política de privacitat](#).

Anna Punsoda

Anna Punsoda va néixer a Barcelona el 1985. És llicenciada en periodisme per la Universitat Ramon Llull i en filosofia per la Universitat de Barcelona, on també va cursar el màster de Pensament i Estudis Clàssics. Punsoda fa quinze anys que es dedica al periodisme cultural en diversos mitjans, com [...]

[Llegir més](#)